

“मीठे बच्चे- तिमीले उठ्दा बस्दा सबैथोक गर्दा मौन रहेर बाबालाई याद गन्यौ भने वर्सा मिल्छ, यसमा गीत कविता आदिको पनि आवश्यकता छैन।”

प्रश्न:- बाबालाई मुक्तिदाता भन्नाले कुनचाहिँ एक कुरा सिद्ध हुन्छ?

उत्तर:- बाबाले दुःखबाट अथवा ५ विकारबाट मुक्त गर्नुहुन्छ भने अवश्य दुःखमा फँसाउने कुनै अर्को छ। मुक्तिदाताले कहिल्यै फँसाउन सक्नुहुन्न। उहाँलाई भनिन्छ दुःख हर्ता सुख कर्ता, त्यसैले उहाँले कहिल्यै कसैलाई दुःख कसरी दिन सक्नुहुन्छ! जब बच्चाहरू दुःखी हुन्छन्, अनि उहाँ बाबालाई याद गर्छन्। दुःख दिनेवाला हो रावण। रावण मायाले श्रापित गर्छ। बाबा आउनु हुन्छ वर्सा दिन।

गीत:- जो पिया के साथ है...

ओम् शान्ति। यस ज्ञान मार्गमा गीत, कविता, डायलग आदिको आवश्यक छैन। यो सबै भक्ति मार्गमा चल्छ। यहाँ त छ ज्ञानको कुरा। हर कुरा बुद्धिद्वारा बुझ्नु छ। छ पनि धेरै सहज। अर्थात् यो ज्ञान धेरै सहज छ। एउटा प्वाइन्टले पनि मनुष्य पुरुषार्थ गर्न थाल्छन्। गीत सुन्ने वा कविता बनाउने कुनै आवश्यक छैन। गृहस्थ व्यवहारमा रहनु छ, कामधन्दा गर्नु छ। बाबा भन्नुहुन्छ- त्यो सबै गर्दै तिमीले म सँग वर्सा कसरी लिन सक्छौ। सम्झाउनु हुन्छ- उठ्दा-बस्दा सबैथोक गर्दा मौन रहनु छ। भित्र विचार चलिरहोस्। बाबाले सम्झाउनु भएको छ- कुरा बिल्कुल सहज छ बुझ्नु। नयाँ दुनियाँलाई पुरानो दुनियाँ हुन समय लाग्छ। फेरि पुरानोबाट नयाँ बन्नमा यति समय लाग्दैन। बच्चाहरूलाई सम्झाइएको छ- बाबाले नयाँ सृष्टि रच्नुहुन्छ, फेरि पुरानो हुन्छ। सुख र दुःखको दुनियाँ बनेको अवश्य छ तर सुख कसले दिन्छ, दुःख कसले दिन्छ। यो कसैलाई थाहा छैन। बनिबनाऊ पनि अवश्य छ। यस चक्रबाट हामी निक्किलन सक्दैनौ। यसलाई भनिन्छ ड्रामा। नाटकको बदला ड्रामा भन्नु राम्रो लाग्छ। नाटक जो हुन्छ, त्यसमा अदली-बदली हुन सक्छ। कुनैलाई निकाल्न सक्छन्, कुनैलाई थप्न सक्छन्। पहिला नाटक थिए, सिनेमा त अहिले निकलेका हुन्। सिनेमामा जुन दृश्य शूट भयो त्यही दोहोरिन्छ। यो सिनेमा निकलेको छ- यस ज्ञानलाई पनि यसद्वारा पूरा बुझ्नको लागि। नाटकमा फरक पर्न सक्छ। सिनेमामा फरक हुन सक्दैन। यो एक कथा हो- नयाँ पावन दुनियाँ र पुरानो पतित दुनियाँको। केवल मनुष्यहरूलाई यो थाहा छैन- ड्रामाको आयु कति छ। धेरै लामो आयु दिएका छन्। मनुष्यले त केही पनि बुझ्न सक्दैनन्। नयाँ दुनियाँमा कति समझदार, धनवान, पवित्र थिए। सर्वगुण सम्पन्न थिए। बाबाले आज यसरी किन सम्झाइरहनु भएको छ? किनकि बच्चाहरू पनि गएर यसरी भाषण गरुन्। पहिला सुरुमा महिमा गर्नुपर्छ। यस दुनियाँलाई स्वर्ग कसले बनायो? परमपिता परमात्माको महिमा छ, जसलाई सबैले याद गर्छन्। याद किन गर्छन्? किनकि पुरानो दुनियाँमा दुःख धेरै छ। दुःख दिनेवाला ५ विकार नै हुन्। सत्ययुग त्रेतालाई सुखधाम भनिन्छ। त्यो हो नै ईश्वरीय स्थापना। यो फेरि हो आसुरी स्थापना, जसमा मनुष्य ५ विकारमा फँस्छन्। सम्झन्छन् पनि- बाबाले नै मुक्त गर्नुहुन्छ। जो मुक्तिदाता हो, उही फँसाउनेवाला कहाँ हुन्छ र। उहाँको नाम नै हो दुःख हर्ता सुख कर्ता। उहाँको लागि हामी दुःख कर्ता भन्न सक्दैनौ। यो कसैलाई थाहा छैन- यो दुःख

दिनेवाला ५ विकार नै हुन्, जसबाट बाबा नै आएर छुटाउनु हुन्छ। धेरै बुझ्नु पर्ने कुरा छ। सारा दुनियाँमा यस समय रावण राज्य छ। केवल लंकाको कुरा होइन। मनुष्यहरूको आ-आफ्नो विचार छ। जसलाई बुद्धिमा जे आयो, त्यो लेखिदिन्छन्। त्यस्तै यी शास्त्र छन्। आ-आफ्नो शास्त्र बनाइदिन्छन्। मनुष्यहरूलाई केही थाहा छैन। भगवानुवाच— यो वेद शास्त्र पढ्नु, यज्ञ तप आदि गर्नु जे जति तिमीले गर्दै आएका छौ, ती सबै उत्रिने कलाका हुन्। जे जति तिमीले बनाएका छौ, त्यो आफूलाई गिराउनको लागि। तिमीलाई मत मिल्छ नै गिर्ने किनकि छ नै उत्रिने कला। पावन दुनियाँ थियो, अहिले पतित दुनियाँ छ। आधाकल्प हुन्छ नयाँ दुनियाँ, आधाकल्प हुन्छ पुरानो दुनियाँ। जस्तै २४ घण्टा हुन्छन्, १२ घण्टा पछि दिन पूरा भएर फेरि रात हुन्छ। त्यस्तै यो ब्रह्माको दिन र ब्रह्माको रात गायन गरिन्छ। विष्णुको दिन रात भनिँदैन। यो कति गहन कुरा छ। बाबाले सिवाय अरू कसैले सम्झाउन सक्दैन। बाबा सम्झाउनु हुन्छ— अब तमोप्रधानबाट सतोप्रधानमा जानु छ। अहिले अझै आफ्नो बादशाही कहाँ स्थापना भएको छ र। बाबाले कति सहज बच्चाहरूलाई सम्झाइरहनु हुन्छ, केवल शिवबाबालाई याद गर्नु छ। तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्नु छ। यो कुरा पनि तिमी अबलाहरूले नै बुझ्न सक्छौ— नयाँ दुनियाँ र पुरानो दुनियाँ। नयाँ दुनियाँलाई रच्नेवाला बाबा हुनुहुन्छ। नयाँ दुनियाँ स्वर्ग थियो फेरि नर्क कसले बनायो? रावणले। रावण को हो? यो रहस्य पनि तिमीलाई सम्झाउनु भएको छ। कुनै पनि विद्वान पण्डित आदिले बुझ्न सक्दैनन्, त्यसैले भनिदिन्छन् जगत मिथ्या हो। सबैथोक कल्पना हो। तिमीले सम्झाउन सक्छौ— यदि जगत बनेकै होइन भने तपाईं कहाँ बस्नु भएको छ? यो जुन विश्व दोहोरिन्छ, यसलाई बुझ्न पूरा ज्ञान चाहिन्छ नि। ज्ञान नहुनाले भनिदिन्छन्— सबैथोक मिथ्या हो, जसले जे सुनायो त्यही सत्। तिमी त एउटा कुरामा नै खुशी हुन्छौ। बाबाले धेरै राम्रोसँग सम्झाउनु हुन्छ। बाबाले त आधाकल्पको वर्सा दिनु भएको छ, फेरि रावण सँग हाज्यौं। यो खेल बनेको छ।

तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ— हामी अहिले ईश्वरको बनेका छौं र उहाँको श्रीमत्तमा चलिरहेका छौं। यो चित्र त धेरै राम्रो छ, सबैको पासमा ठूलो चित्र हुनुपर्छ। ठूलो चित्रहरूमा बुझाउन राम्रो हुन्छ। चक्र सामुन्ने खडा छ। संगमयुग पनि सामुन्ने छ। कलियुग छ कालो, पतित। यसमा फलामको खाद पर्नाले कालो भएको छ। दुनियाँ कति गोल्डेन एजड थियो। अब फेरि यसलाई आइरन एजबाट चेन्ज हुनु छ। त्यसको स्थापना, यसको विनाश हुनुपर्छ। गायन पनि गरिन्छ परमपिता परमात्मा त्रिमूर्ति हुनुहुन्छ। त्रिमूर्तिको अर्थ पनि कसैले जानेका छैनन्। रोडमा पनि त्रिमूर्ति नाम राखिएको हुन्छ। वास्तवमा त्रिमूर्ति हो ब्रह्मा विष्णु शंकर, यी तीन देवताहरू हुन् अलग-अलग। यिनीहरू भन्दा उच्च हुनुहुन्छ परमपिता परमात्मा शिव, गर्ने-गराउनेवाला। उहाँलाई गुम गरिदिएका छन्। देवताहरू भन्दा पनि माथि त उहाँ निराकार भगवान् नै हुनुहुन्छ। जसरी बाबा निराकार हुनुहुन्छ, त्यस्तै हामी आत्माहरू पनि निराकार हौं। हामी यहाँ आएका छौं पार्ट खेलन। लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो। एक पछि अर्कोले राज्य गर्दै आउँछन्। स्वर्गको महिमा सुनाउनु पर्छ। दुनियाँ कति धनवान थियो। पवित्रता, शान्ति, समृद्धि थियो। कहिल्यै अकालमा मृत्यु हुँदैनथ्यो, नयाँ दुनियाँ थियो। बाबाले नै नयाँ दुनियाँ रच्नु भएको थियो।

बाबाले १६ कला बनाउनु हुन्छ। भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! मनमनाभव, म एकलाई याद गर। यो हो भगवानुवाच। उहाँलाई पतित-पावन भनिन्छ। कृष्णलाई ज्ञान सागर भनिँदैन। फेरि गीतामा कृष्णको नाम किन लेखिएको छ! कुनैद्वारा साक्षात्कार भयो, भन्छन्— पुग्यो, उहाँ कृष्णको रूप हो। दुनियाँमा त अनेक प्रकार मनुष्य छन्। कसैमा भावना बस्यो भने फेरि उनैको लकेट बनाएर गलामा लगाइदिन्छन्। गुरुको लकेट लगाएर गुरुलाई याद गर्छन्। ईश्वर सर्वव्यापी मान्नाले फेरि त गुरु र ईश्वरमा फरक रहेन। यस्ता धेरै छन्। बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई पुरानो दुनियाँ र नयाँ दुनियाँको रहस्य पनि सम्झाउनु भएको छ। बाबा बसेर नयाँ दुनियाँ रचनुहुन्छ। अहिले सबैले बाबालाई बोलाइरहन्छन्। आएर पावन दुनियाँ स्थापना गर्नुहोस् या हामीलाई पावन बनाएर लैजानुहोस्। धाम छन् दुई— निर्वाणधाम र सुखधाम। संन्यासीले त मुक्तिको लागि ज्ञान दिन्छन्, जीवनमुक्तिको लागि दिन सक्दैनन्। तिमी देवी-देवता धर्मवाला हो, जो पुजारी बनेका छौ फेरि पूज्य बन्नु छ। श्रीकृष्ण सत्ययुगका राजकुमार हुन्, उनको महिमा हुन्छ। कुमार-कुमारीको नै महिमा हुन्छ किनकि पवित्र छन् नि। नत्र कृष्णको भन्दा राधाको महिमा बढी हुनुपर्छ तर यो कसैलाई थाहा छैन। पहिला राधा फेरि कृष्ण किन! भन्छन् राधा-कृष्ण। कृष्ण राधा त विरलै कसैले भन्छन्। सम्झन्छन्— बच्चा वर्साको हकदार बन्छन् त्यसैले कृष्णको महिमा धेरै छ। यहाँ तिमीहरू सबै हो बच्चाहरू। बाबा भन्नुहुन्छ— जति पुरुषार्थ गछौं, त्यति आफ्नो लागि नै उच्च पद पाउँछौ, कल्प-कल्पान्तरको लागि। बाबाले आत्माहरू सँग कुरा गरिरहनु भएको छ। पुरुषार्थद्वारा तिमी उच्च पद पाउन सक्छौ। बेलायतमा छोरी जन्मियो भने खुशी मनाउँछन्। यहाँ छोरा जन्मियो भने खुशी हुन्छन्। हरेकको चलन आ-आफ्नो। बच्चाहरूको बुद्धिमा अहिले बसेको छ— बाबाले वर्सा दिनुहुन्छ, फेरि श्राप मायाले दिन्छ। उहाँ गड फादर स्वर्गको रचयिता हुनुहुन्छ। कृष्णको लागि कहिल्यै भन्न सकिँदैन। परमात्माले नै नर्कलाई स्वर्ग बनाउनुहुन्छ। सहज ज्ञान र योग उहाँले सिकाउनु हुन्छ। यस्तो यस्तो भाषण तिमीले गर्न सक्छौ। गीतामा कृष्णको नाम लेखेर खण्डन गरिदिएका छन्। गीताको भगवान् निराकार परमात्मा हुनुहुन्छ, न कि कृष्ण। श्रीकृष्ण त रचना हुन्। उनलाई पनि वर्सा बाबा सँग मिलेको हो। त्यो कसरी? आउनु भयो भने बुझाउँछौं। कुनै पनि कुरा लिएर त्यसमा सम्झाउँदै जाऊ। पुरानो दुनियाँ, नयाँ दुनियाँको बारेमा सम्झाउनाले त्यसमा सबै आउँछ। अहिले अनेक धर्म छन्। तिनीहरूको बीचमा आदि सनातन देवी-देवता धर्मको स्थापना भइरहेको छ। कति सम्झाइन्छ, यी ५ विकारहरूलाई छोड। घरमा पनि कसै सँग क्रोध नगर। ख्याल आउनु पर्छ— जस्तो कर्म मैले गर्छु, मलाई हेरेर फेरि अरूले गर्छन्। म विकारी बनेँ भने मलाई हेरेर अरू पनि विकारी बन्छन्। बाबाले आज्ञा गर्नुहुन्छ— अब पवित्र बन। स्त्रीलाई पनि पवित्र बनाऊ। कसै सँग क्रोध नगर। तिमीलाई हेरेर उनीहरूले पनि गर्न थाल्छन्। मेल त रचयिता हुन् त्यसैले स्त्रीलाई पनि सम्झाउनुपर्छ फेरि यदि तकदिरमा नै छैन भने के गर्न सकिन्छ र। बुझाउनु छ— पवित्र बन्यौं भने पवित्र दुनियाँको मालिक बन्छौं। बाबा सम्झाउनु हुन्छ— तिमीले ८४ जन्म कसरी लियौ। पहिले तिमी सतोप्रधान पावन थियौ। फेरि रजो तमो बनेका हो। अहिले फेरि तिमीले मलाई याद गर्नु भए पावन बन्छौ। गीताको महावाक्य नै भगवान्ले भनिरहनु भएको छ। गीतामा

कृष्णको नाम लेख्नाले उहाँको सारा जीवन कथा खतम भएर जान्छ। सम्झाउने पनि हिम्मत चाहिन्छ। बाबाले सम्झाइरहनु हुन्छ। धेरै बच्चाहरूले सम्झन्छन्— हामीले त शिवबाबालाई नै मान्छौं, उहाँबाट नै कल्याण हुनु छ। भूल गर्छन् त्यसैले बाबा ईशारा दिनुहुन्छ। तर कति बच्चाहरू नुन-पानी बन्छन्, नुन-पानी कहाँ बन्नु छ र। सम्झाइन्छ— यस्तो नगर। कुनै त यस्ता पनि छन्, जसले अरूको आदर पनि गर्दैनन्। आफू भन्दा ठूलोलाई पनि तँ-तँ भनेर कुरा गर्छन्। समझदार बच्चाहरूलाई सेवाको धेरै सोख हुनुपर्छ। फलाना सेन्टर खुलेको छ, हामी त्यहाँ गएर सेवा गरौं। इशाराले जसले गर्छ, ऊ देवता। भनेर गर्ने मनुष्य, भनेर पनि नगर्ने... अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) सदा यो कुरा याद राख्नु पर्छ— जुन कर्म मैले गर्छु, मलाई हेरेर अरूले पनि गर्न थाल्छन्। त्यसैले कहिल्यै पनि श्रीमतको विपरीत विकारको वश भएर कुनै पनि कर्म गर्नु हुँदैन।
- २) सेवाको सोख राख्नु पर्छ। नभनी सेवामा लाग्नु पर्छ। कहिल्यै पनि आपसमा नुन-पानी बन्नु हुँदैन।

वरदानः— आफ्नो भरपुर स्टकद्वारा खुशीको खजाना बाँड्ने हीरो हीरोइन पार्टधारी भव

संगमयुगी ब्राह्मण आत्माहरूको कर्तव्य हो सदा खुशी रहनु र खुशी बाँड्नु तर यसको लागि खजाना भरपुर चाहिन्छ। अब जति नाजुक समय नजिक आउँदै जान्छ, अनेक आत्माहरू तिमी सँग थोरै समयको खुशी माग्नको लागि आउनेछन्। त्यसैले यति सेवा गर्नु छ, कोही पनि खाली हात नजाऊन्। यसको लागि अनुहारमा सदा खुशीको चिन्ह होस्, कहिल्यै मूड अफ, माया सँग हार खाएको, निराश चेहरा नहोस्। सदा खुशीमा रहँदै खुशी बाँड्दै जाऊ, तब भनिन्छ हीरो हीरोइन पार्टधारी।

स्लोगनः— अरूको रायलाई सम्मान दिनु नै संगठनलाई एकताको सूत्रमा बाँध्नु हो।